

STRUČNIM RAZVOJEM ODGOJITELJA PREMA POBOLJŠANJU PRAKSE

Ranka Đundenac, ravnatelj

Marina Zajčić, odgojitelj savjetnik

Dječji vrtić „Ivanić Grad“, Ivanić-Grad

Planiranje stručnog usavršavanja unutar ustanove treba polaziti od stvarnih potreba i interesa odgojitelja baš kao što i planiranje odgojno obrazovnog rada svake skupine treba polaziti od osobitosti, potreba i interesa djece koja borave u skupini. Preduvjet za takvo planiranje stručnog usavršavanja odgojitelja je otvorena komunikacija članova stručnog tima i odgojitelja tokom koje su slobodni iznositi svoje prijedloge, potrebe, interese, ali i osvijestiti što je to na čemu treba više raditi. Odgojna praksa svakog vrtića, svakog objekta unutar istog vrtića, svake skupine u istom objektu je jedinstvena, nepredvidiva i neponovljiva. Upravo ta nepredvidivost prakse zahtijeva od odgojitelja stalan rad na sebi, fleksibilnost, spremnost na istraživanje i cjeloživotno učenje

Stoga je planiranje i realizacija stručnog usavršavanja unutar ustanove jako važno područje o kojem ovisi napredovanje ustanove u cjelini, ali i kvaliteta odgojne prakse. Kako je svaki vrtić specifičan i svoj rad temelji na godišnjem planu ustanove stručno usavršavanje treba biti usklađeno s razvojnim potrebama ustanove ali i polaziti od potreba i interesa odgojitelja koji trebaju biti iskazani u godišnjim izvješćima i ugrađeni u godišnji plan ustanove. Takvo stručno usavršavanje provodimo u Dječjem vrtiću „Ivanić Grad“ od 2012. godine.

Refleksijom vlastite prakse svaki odgojitelj može sam procijeniti koje su njegove trenutne potrebe te uz pomoć kolegica i stručnog tima planirati provedbu upravo takvih sadržaja koji će omogućiti razmjenu znanja te istraživanje prakse koje će istovremeno

omogućiti i napredak svih sudionika procesa. Zato je vještinu samorefleksije potrebno razvijati kao preduvjet dobrog stručnog usavršavanja. Uloga članova stručnog tima kao refleksivnih prijatelja je zajednička refleksija na praksu koja pomaže objektivnije sagledati rad odgajatelja. Da bi kao kolektiv učili i napredovali moramo biti spremni otvoreno razgovarati o svom radu i to ne sa stajališta točno/netočno, ili dobro/loše već kako ja kao odgojitelj utječem na cjelokupnu kvalitetu života i učenja djece u mojoj skupini odnosno i vrtiću u cjelini.

Polazeći od potreba odgojitelja iznesenih kroz godišnja izvješća, upitnike i razgovore s članovima stručnog tima održali smo 9 susreta na kojima smo raspravljali o temama koje su inicirali odgajatelji.

1. Planiranje i programiranje odgojno-obrazovnog rada. Zajčić, M., odgojitelj savjetnik
2. Planiranje i provođenje komunikacijskih roditeljskih sastanaka. Đunđenač, R., ravnatelj i Pavlič, A M., pedagog
3. Dokumentiranje odgojno-obrazovnog rada (mape skupine). Pavlič, A M., pedagog
4. Razvojna mapa djeteta. Pavlič, A M pedagog
5. Medijsko oplemenjivanje – dijete i medij. Budak, V., odgojitelj
6. Poticanje razvoja dječje socijalne kompetencije. Đunđenač, R., ravnatelj i Zajčić, M., odgojitelj savjetnik
7. Trening socijalnih vještina "Kompići". Cvijanović, T., socijalni pedagog
8. Najčešće posebne potrebe djece. Ivešić, M., psiholog i Cvijanović, T., socijalni pedagog
9. Presentacija rada skupina – što je to što želim istaknuti i podijeliti s drugima. odgojitelji D V Ivanić Grad

Voditelji ovih radionica su unutarnji resursi dječjeg vrtića: stručno-razvojna služba i odgojitelji pri čemu veću ulogu i odgovornost imaju mentori i savjetnici, no isto tako i mladi odgojitelji koji pridonose velikom količinom optimizma i entuzijazma, ali i stručnosti i novih kompetencija. Oslanjajući se na vlastite snage, istražujemo odgojnu praksu u našem vrtiću, dijelimo znanja, vrijednosti i uvjerenja, postajemo stručniji u refleksiji na vlastitu praksu, te uvjeti življenja djece u našem vrtiću postaju kvalitetniji. Kroz raspravu i rad na principu radionica osvijestili smo prvenstveno svoj osobni stav i sustav vrijednosti, jačali smo vještinu refleksije na vlastitu praksu, te stvarali ozračje suradnje i zajedništva što je preduvjet napredovanja ustanove u cjelini. Stručno usavršavanje koje polazi od pojedinca, odgajatelja, koje dolazi iz prakse, najbolji je način mijenjanja i poboljšanja iste te prakse, a to je cilj kojem svi težimo.

Literatura:

1. Grupa autora (2012): *Priručnik za samovrednovanje ustanova ranog i predškolskog odgoja i obrazovanja*. Zagreb, Nacionalni centar za vanjsko vrednovanje obrazovanja
2. Slunjski, E. (2011): *Različiti pristupi istraživanju i tvorbi kurikuluma*. /U. Maleš, D.(ur.). Nove paradigme ranog odgoja. Zagreb: Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zavod za pedagogiju, str. 179-208.

Članak je objavljen u zborniku Mirisi djetinjstva *Odrastanje u suvremenom dječjem vrtiću 20 dani predškolskog odgoja i obrazovanja Splitsko – dalmatinske županije 2014.*